

WSOY

LOTTIE
BROOKSIN
PÄIVÄ-
KIRJA

KATIE KIRBY

SUOMENTANUT AILA HERRONEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

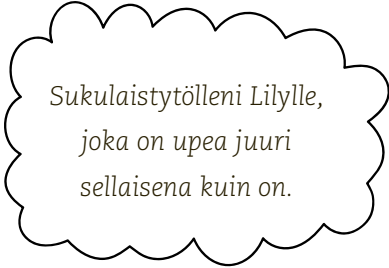
ROMEO JA JULIA -SITAATTI: ROMEO JA JULIA, SUOMENTANUT MARJA-LEENA MIKKOLA
(WSOY, 2006)

ENSIMMÄINEN PAINOS
ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
THE EXTREMELY EMBARRASING LIFE OF LOTTIE BROOKS
TEXT AND ILLUSTRATIONS © KATIE KIRBY, 2021
COPYRIGHT © 2021 I'M DOING FINE LTD

SUOMENKIELINEN LAITOS © AILA HERRONEN JA WSOY 2025
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI
ISBN 978-951-0-51502-0
PAINETTU EU:ssa

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT: TUOTEVASTUU@WSOY.FI

Sukulaistytöolleni Lilylle,
joka on upea juuri
sellaisena kuin on.

KESKIVIikko 11. ELOKUUTA

(KESÄLOMAN 19. PÄIVÄ)

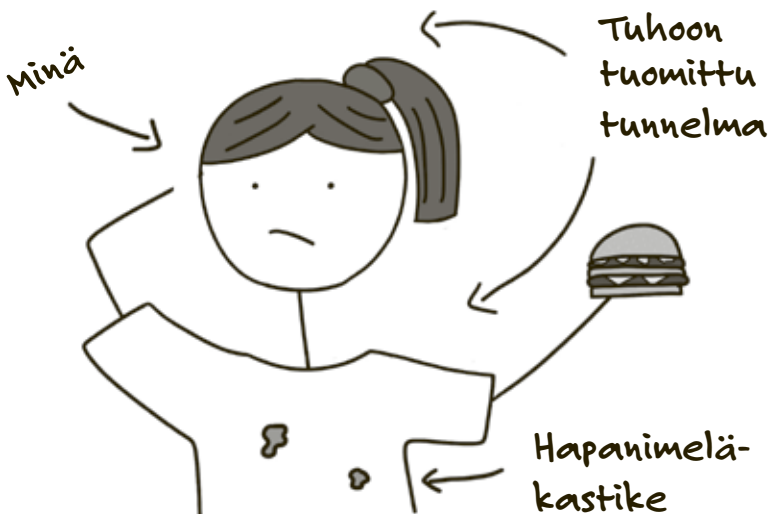
Mollyn lähdöstä on vasta kaksikymmentäseitsemän ja puoli tuntia, eikä kukaan näytä tajuavan, miten kova ikävä minulla on. Tuntuu kuin sisuskaluni olisi kaavittu ulos, lingottu pesukoneessa ja tungettu takaisin sisään.

Äidistä ja isästä ei ole mitään apua. He eivät tajua yhtään miltä tuntuu, kun paras ystävä muuttaa kauas Australiaan. Kai siksi, ettei heillä ole yhtään ystävää. He vain hokevat latteuksia tyyliin: "Sinä saat pian paljon uusia ystäviä, Lottie."

Minkä ikäisenä he minua oikein pitävät? Kolmivuotiaanako? Ystävystyminen ei ole enää sama juttu kuin esikoulussa, kun saattoi vain hypellä jonkun luo, ehdottaa askartelua ja ystävystyä saman liimapuikon äärellä. Ihmiset ovat ilkeitä!

Tässä on yksi esimerkki siitä, miten isä ja äiti kohtelevat minua kuin pikkulasta: me kävimme juuri hakemassa ruokaa McDonald'sin autokaistalta, että minä ”piristytisin”, ja isä yritti tilata minulle lastenateriaa. Siis... haloo!?

Onnistuin ruinaamaan itselleni Big Mac -aterian, mutta se maistui ärsyttävästi tosi pahalta ja kuivalta ja juuttui kurkkuun. Äiti sanoi, että ehkä minun makuaistini alkaa viimein kehittyä, mutta oikea syy on se, että sydämeni on särkynyt. Edes pirtelö ei ollut kovin hyvää. Se oli alkanut jo sulaa, kun pääsimme kotiin, ja oli enemmän maitomainen ja vähemmän jäätelömainen kuin tavallisesti. Sitten lempipaidalleni tippui hapanimeläkastiketta. Se oli viimeinen pisara.

No, koska Molly nauttii auringosta ja surffaripojista maapallon toisella puolella, päätin alkaa pitää päiväkirjaa. Niin että tässä se on. **TA-DAA!**

Kai päiväkirjasta on vähän seuraa tänä pitkänä ja yksinäisenä kesänä. Aion myös kuvittaa tämän, koska tykkään piirtää sarjakuvia. Minusta tulee isona sarjakuvataiteilija sanoma- tai aikakauslehteen. Sama kai alkaa harjoitella nyt, kun minulla **EI OLE MITÄÄN TEKEMISTÄ.**

Tässä on kuva perheestäni.

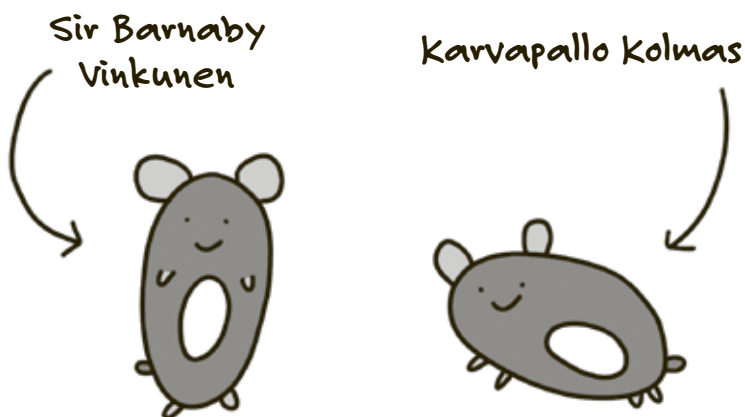

(Huomautus: Ei me kaikki olla aina alasti. Minua ei vaan huvita piirtää vaatteita, koska siinä kestää TOSI kauan.)

Äiti ja isä on ihan ok – ellei lasketa loputonta nalkutusta minun ruutuajastani! Samaa ei voi sanoa seitsemänvuotiaasta sottaista pikkuveljestäni. Hän on kamalan ärsyttävä. Siitä tulikin mieleen... **JOS LUET TÄTÄ, TOBY, SAAT KATUA! TÄMÄ PÄIVÄKIRJA ON YKSITYISOMaisuutta!**

Hmm... Mitä muuta voisin kertoa itsestäni?

Ai niin, en tainnut vielä kertoa hamstereistani. Tässä ne ovat!

Sori, en ole kovin hyvä piirtämään hamstereita!!!

Minulla on ollut nämä pikkuiset noin kahdeksan kuukautta. Ne asuvat omassa huoneessani ja ovat vähän äänekkäitä, mutta ei se haittaa, koska niiltä saa tosi hyviä neuvoja. Minä kerron niille joskus, jos minulla on huono päivä, ja ne vain kipittävät juoksupyörässä ja tunkevat posket täyteen ruokaa kuin haluaisivat sanoa: "Älä välitä pikkuasioista, muru. Maailmassa on isompiakin murheita!" Ne ovat ihan oikeassa. Minulle tulee aina parempi mieli.

Älä kysy, mitä Karvapallo Ensimmäiselle ja Karvapallo Toiselle kävi. Levätköön rauhassa.

Siinä minun elämäni pääpiirteissään. Minut on hylätty tähän isoon ja pelottavaan maailmaan, ja joudun parin viikon päästä aloittamaan yläkoulun **YPÖYKSIN**. Ai niin, minun nimeni on Lottie Brooks. Asun Brightonissa, joka on rantakaupunki Englannissa. Ja olen yksitoista vuotta ja yhdeksän kuukautta. Kai sekin on hyvä sanoa.

TORSTAI 12. ELOKUUTA

Ihmettelet varmaan, miksi minulla on vain yksi ystävä. Tai ehkä et, koska eivät päiväkirjat taida ihmetellä mitään... Mutta kerron kuitenkin, koska sitä vartenhan sinä olet.

Minun piti käyttää nelivuotiaana silmälappua, koska minulla oli laiska silmä. Se oli aluksi ihan kivaa. Leikin, että olin seitsemällä merellä seilaava merirosvo, joka etsi haudattua aarretta, ja nimeni oli Hirmuinen Hummerikoipi. Tosi hauska nimi!

Kaikki muuttui, kun menin alakouluun. Kerroin Hirmuisesta Hummerikoivesta parille luokkakaverille, ja siitä tuli minun lempinimeni. Pian kaikki kiusasivat minua. Ensin silmälapusta, sitten minun vaatteistani ja pisamistani, sitten puhetavastani... Tunnuin tekevän kaiken väärin.

Meidän luokalla oli yksi tyttö nimeltä Eliza, jolla oli joka päivä ihan täydelliset letit. Hän oli kaikista pahin. Hän levitti minusta kaikenlaisia kamalia huhuja.

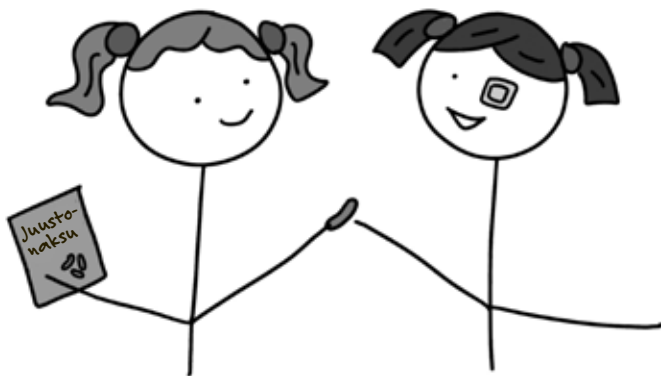

Mikään niistä ei ollut totta. Eliza keksi kaiken itse. (Äiti sanoi, että opin pois vaipoista kaksi- ja puolivuotiaana!)

Minulla oli tosi yksinäinen ja hämmentynyt olo. Miksei minusta pidetty? Miksi olin luokan ainoa lapsi, jolla oli silmälappu? Ja miten ihmeessä Eliza osasi letittää hiukset niin hienosti?!

Sitten Molly tuli meidän luokalle ja kaikki muuttui. Olisin ollut ihan pulassa ilman häntä. Molly istui heti ekana päivänä viereeni ruokalassa, tarjosi minulle juustonaksun Minni Hiiri -eväsrasiastaan ja käski Eliza Superlettiä jättämään minut rauhaan. Molly oli niin hauska ja itsevarma, että olisi saanut ystäväkseen kenet vain, mutta hän valitsi minut.

Katso, miten söpöjä me oltiin silloin.

#Rakkautta ensijuustonaksulla ❤️

Me olimme aina siitä lähtien erottamattomat

#PARHAATKAMUT!

Mutta nyt Molly on poissa ja minua pelottaa, miten pärjään ilman häntä.

Muissa lapsissa on kaikenlaisia hyviä puolia, niin kuin vaikka kovaaäänisyys, urheilullisuus tai häikäisevä kauneus. Entä minä sitten? Minä leahdan tulipunaiseksi aina, kun minulle puhutaan. Olen suurimman osan ajasta yksin ja piirrän hassuja sarjakuvia. Ei mitenkään kovin trendikästä. Sitä paitsi minulla on maailmankaikkeuden tylsimmät maantienväriset hiukset. Tukka onkin suurin syy melkein kaikkiin ongelmiini, jos totta puhutaan. Antaisin mitä tahansa Mollyn hiuksista. Hänellä on ihanat punaiset kiharat, mutta hänkin inhoaa jostain syystä tukkaansa. Kai se menee niin, ettei kukaan oikein pidä omistaan. Äiti sanoo minua kauniiksi, mutta vanhemmat ovat puolueellisia. Hän varmaan sanoisi niin, vaikka olisin peruna.

Ainahan sitä voi väittää, että saan pian paljon ystäviä, mutta äiti ja isä eivät tajua, että useimmat ihmiset eivät oikeasti halua olla ystäviä perunan kanssa. Eihän perunoissa ole mitään hyvää. Tai no, niistä voi tehdä perunalastuja, jotka ovat kyllä hyviä... mutta perunalastut taitavat olla aika tylsää juttuseuraa.

PERJANTAI 13. ELOKUUTA

WhatsApp-keskustelu Mollyn kanssa:

MINÄ: Moikka kamu, mulla on
toooooooooooooooooooooosi kova ikävä
sua! Miten siellä menee?

MOLLY: Mulla on veeeeeeeeeeelä kovempi
ikävä sua! Ihan OK. Söpöjä surffaripoikia ei
ole näkynyt. Pojat näyttää melko samalta kuin
Englannissa 😊

MINÄ: Höh! Paitsi että sä olet ollut
siellä vasta päivän. Ehkä ne on
piilossa?!

MOLLY: Niin kai. Täällä on kuuma, vaikka pitäisi
olla talvi. Mä en tajua, miksi äidistä ja isästä oli
hyvä idea muuttaa Australiaan, vaikka meidän
koko perhe näyttää maitopulloilta, joilla on
punainen peruukki!

MINÄ: Totta! Eikö niille tullut
ihosyöpä mieleen?!

MOLLY: Ei näköjään. Mä varmaan
kuolen ja sitten niitä kaduttaa!

MINÄ: Se olisi niille ihan oikein

MOLLY: Älä!

MINÄ: Mutta älä silti kuole...
Mulle tulisi sua ikävä! 🌙

MOLLY: Oi, niin mullekin sua.
Ei auta kuin pistää 50 suojakerrointa
peliin (ainakin vähän aikaa)

MINÄ: 👍😊 xxx

Luulin, että Mollyn kanssa jutteleminen piristäisi, mutta tulikin vain entistä surullisemmaksi. Uskomatonta, että hänen vanhempiensa piti pilata meidän kummankin elämä jonkun ”tosi hienon työtilaisuuden” takia.

PÄIVÄN MIETELAUSE:

Miksi vanhemmat asettavat aina
omat itsekkäät uratavoitteensa
lastensa ystävien edelle?!

LAUANTAI 14. ELOKUUTA

Klo 15.34

Nyt on kesäloman 22. päivä ja olen virallisesti
TYLSISTYNYT KUOLIAAKSI.

No, saatoin vähän liioitella, mutta silti.

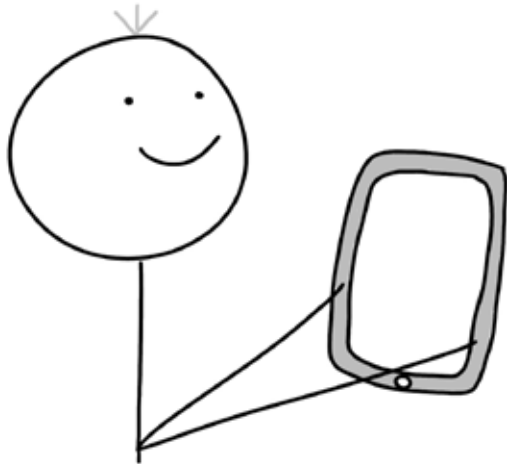
Voikohan tylsyyteen kuolla oikeasti? Varmaan.

Minulle ei ole tapahtunut **YHTÄÄN MITÄÄN**.

Söin tänään päivällä kaksi palaa paahtoleipää, joissa oli Nutellaa päällä, ja kuusi Jaffa-keksiä yhteen menoon (anteeksi äiti). Sitten minulle tuli paha olo, ja katselin kasvojen varjostusvideoita YouTubeista. Varjostus näyttää vaivalloiselta, mutta tulokset ovat vaikuttavia, jos on isonenäinen ja ehtii meikata kaksi tuntia joka päivä. Isä valitti, että vietän liikaa aikaa YouTubeissa, koska se ilmeisesti mädättää aivosoluja. Huomautin, että Toby oli pelannut koko päivän Minecraftia, mikä ei varmaan ollut hänelle hyväksi, mutta isä sanoi: ”Toby on pelannut puoli tuntia. Sitä paitsi Minecraft on opettavaisempi kuin meikkivideot varsinkin, kun sinä et edes saa vielä meikata!”

Toby oli oikeasti ollut iPadillaan jotain seitsemän tuntia! Olisitpa nähnyt hänen ilmeensä, kun isä käänsi selkensä.

**Omahyväinen Herra Omahyvänäama
Omahyvälästä**

Minusta isä kuvittelee olevansa parempi vanhempi kuin on ja varjostus tekisi hänellekin hyvää.

Klo 19.11

Meillä oli ruoaksi spagettia ja jauhelihakastiketta, mutta kastike oli tungettu täyteen porkkanaa. Sitä oli varmaan 95 prosenttia. Miksi vanhempien täytyy yrittää tuputtaa vihanneksia joka paikassa? Vedän pääni alas vessanpöntöstä, jos äiti sanoo vielä kerran, että porkkanat parantavat hämäränäköä.

Sanoin: "Äiti, minä en voi syödä tätä. Tämä ei oikein maistu."

Minusta ilmaisin asian kohteliaasti, kun en sanonut "Yäk, ÄLÖÖ!" niin kuin Toby, mutta äiti näytti siltä, että alkaisi itkeä. Minä en tajua, mikä äitiin on mennyt viime aikoina. Hän tuntuu olevan hermoromahduksen partaalla. Äiti voisi ottaa vähän rennommin. Ei päivällinen ole mikään maailmanloppu.

Isä sanoi: "Älä ole epäkohtelias, Lottie. Äiti on nähnyt paljon vaivaa ja laittanut meille herkullisen aterian. Istu nätisti ja syö."

”Mutta kun minä en pysty, isä. Minulle tulee huono olo.”

”Kerro yksikin syy, mikset muka pysty, neitiseni.”

”Olen päättänyt ryhtyä kasvissyöjäksi!”

Olin oikeasti miettinyt sitä jo pitkään, koska rakastan eläimiä. Isoin ongelma on, että kasvissyöjät eivät saa syödä pekonia. Se on ihan epäreilua, koska pekoni on **NIININ hyvää!**

Isä sanoi: ”Aika jännä valinta, koska sinähän vihaat kasviksia.”

”Enkä vihaa”, sanoin. ”Minä pidän perunalastuista, ja ne ovat kasviksia. Ja tomaattikastikkeesta. Nykyään on melko helppo olla kasvissyöjä, vaikkei pitäisikään vihanneksista. Voi syödä vaikka mitä.”

”Vai niin. Mitä esimerkiksi?”

”Öööö, vaikka pizza Margheritaa.”

Voisin helposti elää pelkällä pizza Margheritalla lopun ikääni.

Mutta tärkein asia tänään oli, että minulla on suunnitelma.
Rumpujen pärinää, kiitos!

Oletko ihan innoissasi?

Etkö?

No höh.

Tässä tulee...

SUUNNITELMA: Aion tehdä kesällä muodonmuutoksen.
Minusta tulee uusi Lottie! Itsevarma sun muuta, että voin mennä yläkouluun, minusta tulee heti suosittu ja saan palvovan fanilauman!

SALAINEN JA YKSITYINEN

NÄPIT IRTI!

Lottie Brooks on 11 vuotta ja yhdeksän kuukautta ja hänen elämänsä on virallisesti **OHI**: hän on menossa yläkouluun ilman yhtään ystävää tai kiiltävän tuuheaa hiuspehkoa. Mutta pahinta kaikessa on se, että hänellä on rintaliivit mutta ei **RINTOJA**!

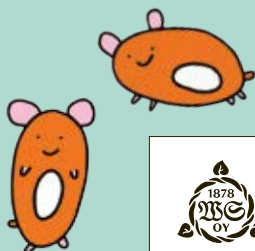

Lottie navigoi elämäksi kutsuttujen uhkatilanteiden läpi hupaisassa kuvitetussa päiväkirjassaan, joka sopii täydellisesti Nolo elämäni -kirjasarjan faneille.

KATIE KIRBY on brittiläinen kirjailija ja kuvittaja.

Lottie Brooks -kirjasarja on ollut valtava menestys Englannissa. Kirjan on suomentanut

AILA HERRONEN.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-51502-0